

Sillä Christuren cautta Jumalan puoleen,
 niin että me olemme itse meistäimme
 Mat, jotalin ajattelemaan, niincuin itse
 ämme; waan jos me olemme johonain
 Mat, niin se on Jumala'da. 6. Joca
 ä joweliari: tehnyt on Uuden Testamen-
 wireaa pitämään, ei Bokstawiin, waan
 gen: Sillä Bokstawi cuoletta; waan
 i teleclawari. 7. Mutta jos sillä Wi-
 , joca Bokstawiin cautta cuoletta, ja
 hin cuwattu oli, oli fencaldainen Kirkaus,
 ettei Itraelin lapset tainnet cagoa Mose-
 Caswoihin, hänen caswensa kirkauden
 den, joca cuitenzin cato. 8. M: ei siis pa-
 naminin sillä w: ralla, joca Hengen anda,
 iisi kirkaus oleman? 9. Sillä jos wiralla,
 eod otuxesta saarna, kirkaus oli, paljo
 iin sillä wiralla joca wanhurscaudesta saar-
 on plönpaldinen kirkaus. 10. Sillä se toi-
 joca kircaussettu oli, ei ole ensingän kircau-
 luatapa, sen plönpaldisen kircauden sub-
 11. Sillä jos sillä oli kirkaus, joca cato,
 o cuamin on sillä kirkaus, joca pyh. 12.
 ä meillä siis fencaldainen toiwon on, niin
 puhure rohkiasti. 13. Ja emme tee uinj-
 in W: ralla, joca Caswoillensa peitten pari,
 ei Itraelin lapset tainnet sen loppua eat-
 a, joca cato. 14. Waan heidän taitonsa o-
 paatunet: Sillä tähän päiwään asti, cosca
 anhaa Testamentia luetan, pyh. s. te
 isottamata, joca Christuresta laeka. 15.
 utta tähän päiwään asti, cosca Mosesta
 etan, rippu se peite heidän sydammens edesä.
 16. Mutta cosca he palajawat HErran puo-
 len, niin peite pois otetaan. 17. Sillä HErra
 on Hengi: Mutta cusa HErran Hengi on,
 hä on wapanus. 18. Mutta me caikki awoi-
 Ma Caswoilla HErran kircautta cakailem-
 niincuin Eweillisa, ja me muutetan sijhen
 an kircaudesta niin kircauteen, niin-
 HErran Hengestä.

20. Sunn. Colm.

Collecta

Anna, D'HErra Jumala
 useowaisilles armo kett
 caikesta saastaisudesta piir-
 kesta sydammeestä sinuaesti
 sit. Sinun Poicas Jesux
 dan HErramme cautei

Epistola, C 15.

Rakkaat Weljet! cagoo w:
 ellatte, ei niincuin pa-
 euin wiisat: 16. Ja hats
 lansa: Sillä aica on p:
 ihden olco taitamattomim-
 set, mikä HErran tahto a:
 puco wiijnasta, josta pahoe;
 cat täyteryt Pyhällä Hen:
 kessendäne Psalmeilla, ja lalla
 jellisillä lauluilla, weifateain
 le teidän sydamesä. 20. aitt
 lata ja Iisää jocaikgen edesin
 Jesuxen Christuxen Niin:
 ven toiselleene alammaisean

Dr' ricas Mies w:
 D'HErra Jumala Me:
 HErra Jesu ainoi

Evangelium, D: v:

Sijhen aicaan seus
 laisille tämä uen
 Taivan waldacum Cur-
 wertainen, joca tek: Pop-
 3. Ja lähetti Pakiens
 cukutuita häihin, ja
 tulla. 4. Taas hän
 weljat, sanoden: Cagoo
 Cagoo! minä walm
 riani, minun Härrä

1002
211 si

Ch r i s t i i l i s t ä

W i r t t ä.

Wanhoista jettu ja Prantiin
annettu halullisten sieluin
anonisen jälkeen.

Wipurissa, Prändätht Wuonna 1826.

Ensimäinen.

Christuksen Piinasta.

W. E. Minun sielun jälkeen nyt pian se.

S Rakkain Herrä Jesuksen, Sä soitit wiinakuurnan, Ruin täytet oli täytehen, Syndimme tähden julman, Kyll hirmuifest Isän wihast, Jumalan koston woimast, Its Jesu! myös Katkeras työs, Soit wihan kalkist karwast.

2. Ah! armollinen Jesuksen, Sä yksin yrtitarhas, Siel matelit kuin matoinen, Kuumasa veri saunas, Yksin sä siell', Juur pimiällä Noll, Sowitit Herran wihan, Näin piinans kaut', Meit Jesus aut Ustowit armon tilaan.

3. O! suloinen mun Jesuksen, Helwetin tulen tunsit, Syndeimme tähden hirmuisten Rukoilit hartahasti, Katsoisat täällä, Morfiames päällä, Walitit waihiasti, Sä sanoit siin, O! Isäni, Waiwas olen surkiasti.

4. Miks ylönnannoit minun näin, Mä huudan sywäs waiwas, Wähennä walda ylipäin, Ja katso alas Laimaast, Mä näen täs, Et joukko läs, Jo joutu tulemasa, Sill synnit tääl Selkäni pääl, Julmast on waiwamasa.

5. O!

5. O! weri ylkä JESU Christ, Kuing si-
nust weri wuota. Morsiames tähden kall-
hist, Se sielull' ilon tuotta, Sã synnit kaik',
Somitit ratk, Sun kalliin uhris kautta. O!
autuat ne, Kuin katune, Ufkos heit JESUS
autta.

6. Woi wiheljäinen sieluinen, Katsele ah-
kerasti, Kuing' JESUS ombi werinen, Tut-
kistel wisummaasti, Sun tunnosas Suurt
pahuttas, Joll' JESUS pistellähän, Se py-
hin pää, Teräwällä Tappuroill rewellähän.

7. Niin kaunihimmat kaswot taäl', Jh-
misten lasten laumast, Syljetän, Lyöddän,
hämäistän, Waikk ei hän tehnyt pahast, Niin
silmit wiel Kuoleman tiell, Kirkkammat au-
ringota, Ne pimene, Myös yhtehen lasten-
nuit JESUSfesda.

8. Wiel korwat ne kuin kiitokset, Kuulee
Engelild Taimas, Pilkkä sanoill', Wäärill'
waloill', Täytetän täsä waimas, Kans kiel'
ja suu, ei puhunut Wäärnyt, ollesans mail-
mas, Esimerkiksi Meil oli siin, JESUS ku-
lemans tuskas.

9. Hän sienellä etikalla, Ja sapell katke-
ralla, Suotetan myös Jsoilla, Tain ko-
wan tustan alla, Jalat pyhät HErran hy-
wät, Kuin rauhan sanomilla, Käynet o-
wat, Sitten naulat Lyöddähän kowimilla.

10. Ne kädet jotka tehnehet, On Taima-
han ja pilwet, Nistin itsens ojedanet, Ne
meit on wetänehet, Rykkens pyhään Juuri
sywään, Jos weri lähde läykky, Niin kaik-

ki muut, Jäsenet luut, Joit wiholliset
hyökkyy.

11. O! syndinen, Kuins särjet sen Py-
himmän sisukunnan, Ja keihäll tunget lä-
pitsen Jesuksen rakkahimman, Sydän mu-
nast Werta punaist, Kuin aamu Easte wuo-
ta, Ah! Jumal' aut', Kuin syndeim kault',
On Poikas ruoskit totta.

12. O! waiwaisi suur syndisi, Meihin ne
waarandapi, Ett' olem syndi tehnehet, Jost
Jesús waroittapi, Sill' pedot ne, On syn-
dimme, Rakkaiman radellehet, Jesús we-
res Huoka hies, Me wäärin walehdellet.

13. Näin sanat jo ne täytetän, Kuin
ennust Esaias, Ett' Karitsa teurastetan,
Ja surmatan mailmas, Meidän tähden,
Raikein nähden, Syndim sen matkan saat-
ta, Murhettikam Surull' pahuttam, Et-
tei sais perkel kaata.

14. Näin ylkä its Herra Jesús Christ,
Nyt ombi alas taipun, Se Herra suur,
Kuin kait' on luon, Syndein kuorman all'
waipuu, Hän huuta niin, Lohdutust siin,
Jhäldäns ylhäld Taimaast: O! Jhäni,
Kats Poikaisi Seisoo juur suures waiwas.

15. Aut Jesu! piinas uskosa, Et tai-
dam weres woimaa, Katsel ja siihen tur-
wata Ross syndi tundom soima, Ei suulla
niin, Kuin Rydwärri siin, Pikkalla Herraa
pakwel, Mutt sydämmest Me mieluisest,
Pytkämme Herran waihell.

16. Ah! kassos kuinga huuta wiel, Tä-
näpän

näpän waiwasansa, Synheimme tähden JEsus siell, Ristin päällä ollesansa, Sun tähtes mä Nyt kärsimään, Menin näin katkerasti, Etkös jo huol, Mun täyty kuoll', Ah! muistell ahkerasti.

17. Synst oli tämä perjantai, JEsuksell aiwan pitkä, silloin hän veri' wuodatta sai, Morsiamens tähden itke, Wiimmein sitt täs Kuollon hädäs, Dmbi kost' ehto joutuu, Nyt HErra suur, Ja JEsus juur, Runniall on hautaan pandu.

18. Kost auring ja kuu pukewat, Päällensä murhe waatten, Ja suuresti, sit surewat, Luojaans ja kaikkein muitten, Maa wäriße Ja wapise, Kivet kalliot halke, Woi ettei tahdo ihmiset, Synnistäns pojes lähte.

19. Ah! ole kiitet sydämeß, JEsus nyt veri-ylkäm, Ruin ristikis olit mieluisest, Et tet sä meitä hylkäm, Jos ristin päällä Rowalda säällä, Olist poisä ollut, Niin asiam suur, Hukkahan juur Olist sitt ijäks tullut.

20. Ah! uskolla nyt seurattam, JEsusta täsä elos, Pyhä meno noudattakam, Hyljäten pahain neuwo, Hartaudell Mielell uudeß, Ja nöyräll rukouksell, Ett oikian Sitt' sataman Saisimme parannuksell'.

21. O! Jumala meit opeta, Armos ja sanas kaultta, Kylmät sydämem liikuta Ja uuteen eloon auta, Ah! JEsuksem Tulawukssem, Mut etsim hengen rauha, Sielum kirwot, Kuolluist wirwot Sun kalliin weres kaultta.

22. Riitetty pyhä Jumala, Olkon ja
JEsuksemme, kuin suurell köyll ja woimala,
Tuli meill' amuksemme, Hengell pyhäll
Sama ylhäll, Ylistys, kunnia tulkon,
Tääll ajaisest Ja ijäisest, Kolmi-
naisudel olkon.

S o i n e n.

Häwityksen Rauhistuksesta.

B. k. Jo aivan läsnä aika on se.

Woi! viimeist' päivä tulewa Jost JEsus
maroittapi, Duomio on angar' olewa
Jota hän walittapi; Ah! edelpäin jo kau-
hista, Ett hirmuisus suur ahdistä, Niin
Jumalattomia.

2. O! HErra JEsu! wahwista, Walwo-
man ajall täällä, Häwityksen tuskaa hir-
muista U' ann' tull' lastes päälle; Sill'
mailma jo walistu Ja turhudesans kallistu;
Ei tunne Jumalata.

3. Ah! Euinga syndiset siirtäisit, Sen
Suuren HErran päivän, Ettei he filloin
menisi, Helwettiin sisäll' kähmän: Sill' he
hukkawat itku suull', Kuin Christus tahtoo
heit lugull Wiimeisell' päivällänsä.

4. Pillajat maan jo täyttävät, Jrtan
elämäns kanssa; He Duomio-päivän kiel-
dävät, Wäärällä opillansa; Usko maasta
pois sammupi, Ja häwityst' awistapi,
Wiimeisell' perikadoll'.

5. Sene

5. Sentähden Jesu kiruhda, Nuttamaan
Walituitas, Suo heidän iloll' riemuita,
Julistain rakkauttas, He woiton wirttä wei-
sawat, Kosk' häjyt, ilkiät hukkuwat, Sun
wihäs Duomiosta.

6. Häwitys mahda ahdistä, Kosk' Au-
ring' walons sulke, Kuun muoto syndist'
kauhistaa, Kuin Duomion eteen kulke; Su-
ru sit sielut täyttäpi, Ja Sanan todeks'
näyttäpi, Jot ei uskonet täällä.

7. Basuna käskyn andawa, On kuolluil-
le wäkewä, Haudoill' kajaus tulewa, Saar-
namaan kokous-päiwää, Niin maan peru-
stus järise, Syndisten sydän wäri-
se, Duomarin hurstkan edes.

8. Mihing siis' raukka pakkopi? Kuin
mailma tules hukku; Wuoret heldestä sul-
pi, Joiden al' soisi nukku; Rail' aika on
pois kulkenut, Ja Sielun ulos sulkenut,
Jumalan armon liitost'.

9. Nyt sydän kiwust tyhettä, Kosk' näky
tulen kuohun, Jong' synnin myrsky sytyt-
tä, Ammowan syöksä, suuhun; Toivo pe-
rätti hukkuupi, Kosk' mailma tules kulupi,
Johon he itsen luotit.

10. Helwett' suuns lawiald' ammota, Tu-
lisell' järwen kiehell' Duomittuin perään
tawoitta, Hirmuisell' pauhun liehell', Tai
kuuma syöksy tulinen Sielun ruumin, ett'
ytimen, Läpits poltta ja hohta.

11. Jo siell' kait waiwat yhdistyi, Hel-
wettin tulen poudas, Mpiät mielet kans tyh-
mi-

mistyi, Kuin ovat kuollon haudas; Suu
huuta änell' kipiällä' Walitta mielell' kiindi-
ällä', Helwetin kaubias waiwas.

12. Waan huuto sielä turha on, Kus
tuli ijät pauha, Ei armo jälkeen Duomion
Saarna Helwetiä rauha; Sill parannus se
kato siel, Jong' he hyljäisit ajas täällä',
Syndisell' elämälläns.

13. Woi Jesu anna ymmärrys, Pala-
ta ajas wielä, Ennen kuin kato herätys
Helwetin reunan tiellä: Elo kuiwu kiiruh-
tain pois, Ja niinkuin lindu lendäin tois,
Jjaisien walituksen.

14. Aut' tutut, tundemattomat, Syn-
dimme katumahan, Wedä myös ne halut-
tomat, Takansa katsomahan, Ennen kuin
Duomio hukutta, Ja Helwetin suo waiwut-
ta, Surkiaan itkun waiwaan.

15. O! Jesu älä joudu wiel Tuleman
duomiolle. Mond' mailmas maka synnin
tiel Kadotukses kaubiasa, Ah! Eäännä wa-
lais armollas, Ennen kuins tulet Runnia-
sas, Amen! Herrä Jesu, Amen!

K o l m a s.

R y m m e n e s t ä N e i t s y e s t ä.

W. 1. Christikund Christuksell kihlattu &c.

Raiki ovat häihin waaditut, Rymmenen
Neitsein kans kutsutut, Waan aiwan har-
wat

wat walitut, Sill synbiin olemme nukkun-
net; Nyt aik' on synnin unest nosta.

2. Kosk' Jhmisen Poika on tulewa, Löy-
tynekö usko mailmasa, JEsus sen itse sano-
pi, Paljo, paljo synnisa makapi, Wast ai-
ka sitt synnin unest nosta.

3. Kosk' armon owi on suljettu, Ja elä-
män klasi ulos juosnu, Woi! woi! sitä sur-
kia asia, Ett' kuoleman kielis katua, Aik'
äskön synnin unest nosta.

4. Ei tyhmat Neitselkän tehnet niin, He
liikkell olit jo aikaisin; Mutt nukuit jäll u-
neljaisuteen, Ja suruttomuden uneheen,
Heil kilwotus turhaksi tuli.

5. Ei monell ole pelko autudest, He u-
stowat sen pääll yhteisest, Ett JEsus on
kärsin' kuollun tääll, Kosk' rippui edestäm ri-
stin pääl. Ah! Kuules kuing mailma usko.

6. Mutt usko ilman katumusta, Ja oi-
kia elämän paranusta, Ett myöskin sydäm-
men muutokset, On luullo, Kans pirun pe-
tokset, Kosk' ei tied uskon sodast ja murhest.

7. Kats' sitten wast oikein ymmärräisit,
Kuins JEsuksen uskoll omistaisit, Mik on
kuoll usko el' elämä, Mist sielus on tawa-
ran periwä, Helwetist taikka taimaast.

8. Sill pirut myös usko, mutt wapise,
He owat pois autudest luopunet, Niin ombi
surutoin ihminen Epäuskos sen häijyn kal-
dainen, Kuin tule Duomion etehen.

9. Sit hiljan he sanowat HErralle, O!
HErra, HErra, awa meille, Kuules kuin-
ga

ga hätä ombi heill, Sill wuoretkin wältä ja
pakene, Sa kylä he huuta sitt Herra.

10. Ei JEsus an issens pilkata, Mah-
doit jo ennen kätua, Nyt armon omi on
suljettu, Miks' ei he ennen rukoillu, Sill
fuloisell armon ajall'.

11. Mutt synnin uni oli makia, Ei ym-
märtän he sieluns aututta, Tääl räyhäisit
Krouweisa, kaitkisa Tanttseis, muis julmi-
sa juoksuisa, Sitt helwetis he sen maksa.

12. Nyt hirmuinen Duomio on pahoilla,
Sill waditan lugunlastulle, He tulewat sa-
man paikkahan. Kuin Khoran, Dathan ja
Abirran, Wast' aik' synnin unesta nostä.

13. Nyt näkewät he sen kohdastans, Ett'
kerstaitt kuollon uskostans, Mutt' sydän se
makais, Kuin kylmä maa; Sielu sai näl-
jäs walitta, O! tyhmyttä, sokeutt suurta.

14. Perkele myös juttele raamatust,
Waan ei te kuitengan parannust, Niin sa-
malla tawal moni ihminen, Tiedos ja opis
on hirmuinen, Mutt ei ollu henges wai-
wainen.

15. Jos tahdot jotakin kerstata, Niin
kerstata Jumalan armosta, Kuin sinungin
kylmäkiskoisen, Ulati kutsu parannukseen,
Kats' ettet sä hiljan tulis.

16. Kuules mun rakas ystävän, Sun
pitä wastuudesta syndymän, Ah! muutoin
on sielus duomittu, Niin ettet sä Taimaas
ikän istu, Nyt aika on aututtam aika.

17. Tull wihelijäisydes tundoohon, Yn
syn-

Synnin murheen ja uskohon, Näin laki ja
Ewangeliumi, Meit waati ja huuta syndisi,
Kuin aina meil annetan tietä.

18. Herrä Jesu! tundoon auta meit,
Ja uuteen luondoon saata nyt, Raksteräi-
nen miekkas Sydämehem, Ann kädä lä-
pitse sieluisem, Aut wiisain Neitsen kans
walwom.

19 Sitt elävän uskon wast' eroitta, Tai-
dam pois kuolest uskosta: Kuin syndinen
huoka ja kumartu, Niin tundo ja sielu sit
walpastu, Näin synnin unesta nostan.

20 Näin Hengi armosta wahwista, Ja
Jesuksen turwiin johdatta, Sen synneildä
runneldun sydämen, Kuin itsens tundee ja
Jesuksen, Näin synnin unesta nostan.

21. Heill lupaus ombi armosta, Joit
Jesu suloisest rakasta; Kans lasten perin-
nöst wakutta, Ja sielun kuollost wapahta,
O! Jesu sun armojas suuri.

22. Aut armias Jumala walwomaan,
Meit hengellisellä matkalla, Ett' ylkäm Je-
suksen tulosa. Walaisis usko sielusa, Her-
ra Jesu silloin meit muista.

23. Kans synnin sokeus mahan työ, Sill
se on sinun Henges työ, Ettemme tyhmäin
Neitsen kans, Tokuisi synnis makamas,
Ja helwetic heräisi hiljan.

24. Ah! lunastajam Jesu Christ, Herät
herät monii syndisii, Älä ansios anna huk-
kan tull, sinä kaikkein edest olet kuoll, Aut
osalliseks meit siitä.

25. Nyt JESUS ylkäm suloinen, Opetä
niin sua rukoileen, Ett syndim ensin tun-
demaan Tulisim, ja usko sitt hakemaan,
Siin järjestykses Jumal meit autta.

N e l j ä s.

Wiimeise stä Duomio sta.

W. K. O! Jhäisyö pelkän pituttas se.

Suin JESU tahdo Duomiole tulla, Niin
silloin saadan työt ja puhel kuulla, Ja si-
allensa kükim kulkewat. Pahat ne hywist
erons ottawat.

2. Jts HERRA JESUS kowaa lukuu laske,
Ne pahat palaan helwettihin kasse, Mengät
pois tyköön wuohet kauhiat, Syndeinne
tähden julmat haisewat.

3. Sitt heidän oma tundons rupe wir-
koon, Ettei he pääse taiwan pyhäin Kirk-
koon, Woi! ett' on owi meildä suljettu,
Helwetti julma etem awattu.

4. Ei parannust sitt enä auta tehdä, Siell
helwettisä wihan wiina täärää, Niin usiat
synnit kuin he täällä teit, Niin mond' sy-
lyyst puit', palaan allens weit.

5. Woi! sitä ihmist kuin ei itsens tun-
den, Eik' armon ajas nosnut eloon uuteen,
Nyt omatundo perkelitten kans, Synnit
siin yhdes pääl on kändajans.

6. Näin.

6. Näin suruttomill kây se Duomiopäi-
wän, Kost joukko joukold' HErran eteen
kâydan, Maast, merest, wakkiaist ylös nou-
sewat, Ja helwetistä edestulewat.

7. Mutk' ongos ihme ett se jumalatoim,
Omibi niin sywään helwettihin wajon, Sie-
lunsa puolest' niin sin uppouu, Ei formen
pääkän ölös ulotu.

8. Heit HErran armo täällä ajaa tafa,
Waan suruttomast aina synnis makaa, Eit'
mene sisäll ahtast portista, Jost itse JEsus
meitä waroitta.

9. Viel on yks toinen suuri lahkokunda,
Heil' ennen owat wihan synnin unda; Mutk'
käänsit jälleäs kasmos Sodomaan, Näin
kurjat tulit poses langemaan.

10. Sydän se paadui sielan woima wä-
schi, Ain aika ajald wäbittelen wäändhi,
Ensist he wäpö kammot ystäwi, Waan wii-
mein he jo julki pilkkaisit.

11. Wiimmein tai paatumus niin kau-
was tule, Ettei he pyhii Kirjoi enä lue,
ja Raamattungin poses panewat, Niin ar-
mon tilast pahoin langewat.

12. Viel kylmäkissoisus ja eriseurat, Ne
langemusten tundomerkit owat, O! HErra
auta ajall miimeisell, Ett' loppuun asti
woisim kiltwotell'.

13. Kyll moni luotta kuollen uskons pääl-
le, Puhu ja huuta sitä paljo muille, Mutk'
eläm', usko ei heil olekkan, Kost ei tääll
synnist ollet sairakkan.

14. Mies ulkokullat' taita kanssa tulla,
Kyllä kavalasti, armoitettuinn rinnall! Mutta
ratelewa susi sisäldä, Lamasten joukos
juokse pitkäldä.

15. Gulk' surutoin ombi kuin perät kuol-
lu, Wai! ei hän ulkokullaisudes ollu, Mutta
lain kirouksen all makapi, Perkelen orja
raukka ombi niin.

16. O! yhtä surkia onnetoinda tilaa,
Kuin ombi niillä kaikkil waiwaisilla, Su-
ruttomill ja ulkokullatuill, Kans hywäst tie-
stä pojes poikennuill.

17. O! Herras Jesu heitä itse käännä,
Gulk' suruttomi, aut ett synnist herä, Nä-
kemän niin täällä heidän pahuttans, Kuins
Pawalin kiin otit juoksustans.

18. Ah! Jesu vielä nekin tygös käännä,
Kuin taimen tiellä ennen kääwit kyllä,
Mutta nyt näky pojes langeneks, Sielunsa
Pispast erons ottaneks.

19. Woi! Chorazin, woi! sinuas Beth-
saidan, Sää Herras tahdon tiesit hywin ai-
wan, Woi! onnetoinda paha palwelja, Hän
kaksikertaisest saa haamoja.

20. Autuas niin täällä armon ajall eli,
Et joka hetki aina synnill kuoli, Ja etsei
Jesust hartall sydämell, Hän löysi ylkäns
uskoll eläwäll.

21. Se usko jolla Taimasehen tullan,
Jo armon ajas hedelmistä tutan, Kuing'
hän on nöyrä hengen wakudes, Jumalan
perän täydes totudes.

22. Hän kampaile ja kilwottele aina Si-
hen, myös JEsus hänell woimaa laina,
Hän kaikki puuttens puhu HErralle, Ja
alinomaa armo kerjäle.

23. Jesuksen tuloo hän ain hengens tut-
tii, JEsuksen haawois wirwotusta etsii, Sy-
dän ja teot yhdenkaldaiset, He owat lihans
ristinnaulinnet.

24. JEsuksen päivän perään uskos huo-
ka, Jumalan Sanan etsi sieluns ruoka,
He taiwan ilon esi-mausta, Jo tietä täällä,
paljon puhua.

25. Suo JEsu hyvä ylös nouseminen,
Meill kaikill yhten ja myös riemullinen,
Että me sitten kirkkall ruumilla, Herra
JEsu! Kaswois saisim katsella.

Wiides.

Myös Wiimeisestä Duomiosta.

HERRA jo Tuomioll tule. Ja armolli-
nen ole, Jokainen mailmas suree, Nyt
murhen tähten toten; Rowin kowin kaikk'
ahdistetan, Ja surun kanssa waiwatan,
Kuorma kowa päälle pannan.

2. Synnit suuret tapahtuwat, Meidän
kauttam' mailmas, Joist sydämet wawah-
tawat, Sillä ne owat julmat, Kosto päi-
mä

wä tulee kohta, Herran kovan Tuomion
tuotta, Eikä pitkä odotta lienee.

3. O Jesu ole armias! Meidän wai-
waisten kohtan ole laupias ja ei karmias,
Poikas kautta sen puhtan, Ota meit omais
joukkoon, Eroita seurasta pahain, Jotka
tuomitan todest.

4. Afeta oikiällä puolellas Wuohden pa-
hainten parist, Lemma Tuomiolt ja tuone-
last, Taiwan iloon meit wahwist, Ota
Sun siunattuis sekaan, Engelittes kanssa
pian, Unhottain syntim ja wikam.

5. Siellä sinua kiitämme, Jesusta voi-
kaa pyhää, Korkiat hengee ylistämme, Loh-
duttajaa hywää. O! Kolminaisus ylin,
Olkon sinull kunnia suurin, Nyt
ja ijankaikkisest' juuri!

